

El Diacrític | Actualitzat el 09/08/2020 a les 16:52

Burocràcia: un monstre letal

«Si no tens cita prèvia, si t'ha arribat massa tard un avís, si no acabes de saber nedar entre tants anuncis traïdors... si en comptes de voler comprar alguna cosa et vols donar de baixa d'algun servei, la burocràcia se't menjarà amb patates, i acabaràs parlant amb la paret: «Si vol ser atès en català... les operadores estan ocupades... provi-ho més tard»

«El pitjor és que la burocràcia, ara, ja no és ni palpable: si alguna cosa no és a l'ordinador, malament rai»

La burocràcia és un monstre de mil caps, mundial i letal.

Si el teu naixement no va quedar escrit, no existeixes. Si no tens un nom, no ets ningú.

Si el teu passaport no és l'adequat, les fronteres són insalvables.

Des que són més importants els papers que les persones, totes les desgràcies són possibles.

Sempre m'ha sorprès molt aquest afany que tenien els nazis, durant la segona guerra mundial, d'inventariar i arxivar els seus crims. Pensaven que no la podien perdre, la guerra? O la burocràcia els donava una falsa perspectiva de legalitat?

Com més papers tenim, més en necessitem, o ens ho sembla. Per decidir amb qui volem viure, donem a uns desconeguts el poder de legitimar-ho. Per saber quants diners tenim, ens en deixem prendre. Per comprar una cosa tan anodina com un ventilador, demanem garantia... Al llarg dels anys, omplim calaixos de papers per si de cas, les qui no sabem deixar anar llast, però els anys passen i els esgrogueixen... I en retrobar papers de fa vint, trenta, cinquanta anys, sospites que ja no ets la mateixa persona, i que deus tenir un cor tan fràgil i tan esgrogueït com

aquests papers inútils.

Un dels acudits que corren aquests dies, amb la fuga del rei corrupte, és que potser els nostres títols universitaris ja no tenen validesa, posat que el seu nom els encapçalava. Jo no sé on el tinc, el títol de mestra que em va costar tant d'obtenir, amb el nom de l'insigne fugat de la justícia, ni el nivell tal i qual d'anglès o de francès que només revalides quan et fas entendre en aquestes llengües, o no. Però si els tingúes emmarcats a la paret, els despenjaria de seguida!

A l'escola, quan hi treballava, la burocràcia feia estralls, i em diuen que ara és molt pitjor.

Recordo haver arribat a la feina un dia de neu, per exemple: com que per a nosaltres no és gaire habitual, era una meravella. Però la cap d'estudis et perseguia pels passadissos perquè els nens encara eren al pati i passaven cinc minuts! de l'hora d'entrada. O bé tenies el cap ple de poemes sobre la neu que podrien fer una classe viva i interessant, però la programació implacable et recordava que tocava explicar les síl·labes àtones i tòniques, les esdrúixoles i les planes i les agudes o les subordinades adjectives i els pronoms relatius: «la neu que ens deixem perdre no tornarà.»

I no tornava. No tornen, els dies.

El pitjor és que la burocràcia, ara, ja no és ni palpable: si alguna cosa no és a l'ordinador, malament rai. Si algú ha fet trampa en alguna cua invisible, si té més padrins que tu, fa de molt mal demostrar.

Si no tens cita prèvia, si t'ha arribat massa tard un avís, si no acabes de saber nedar entre tants anuncis traïdors... si en comptes de voler comprar alguna cosa et vols donar de baixa d'algun servei, la burocràcia se't menjarà amb patates, i acabaràs parlant amb la paret: «Si vol ser atès en català... les operadores estan ocupades... provi-ho més tard».

I si ens hem de dir les coses només per whatsapp, també, que trist. Ara que ja no ens veiem els somriures, amb les mascaretes, si també ens falten els ulls... i la veu, ja estem venuts. Ja estem comprats.